

200704235/1.

Datum uitspraak: 23 november 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/54435 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Groningen, van 16 mei 2007 in het geding tussen:

appellante

en

de minister van Buitenlandse Zaken.

1. Procesverloop

Bij besluit van 14 juni 2005 heeft de minister van Buitenlandse Zaken (hierna: de minister) een aanvraag van appellante om haar een machtiging tot voorlopig verblijf te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 9 oktober 2006 heeft de minister het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 16 mei 2007, verzonden op 22 mei 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 19 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

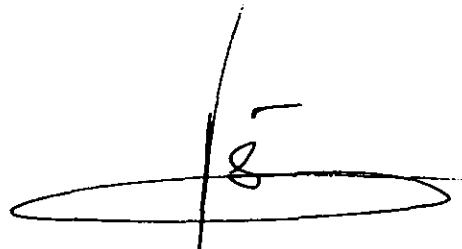
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 23 november 2007

284-553.

Verzonden: 23 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIFT

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Groningen

Sector Bestuursrecht

Verdelingenkamer

Zaaknummer: Afd 06/54435

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
van Venezolaanse nationaliteit,
V-nummer:
eiseres,
gemachtigde: mr. W. Spijkstra, advocaat te Drachten.

en

DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN.

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),

te 's-Gravenhage,

verweerder,

gemachtigde: mr. N. El Aidi, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Op 13 januari 2005 heeft eiseres bij de Nederlandse vertegenwoordiging te Santa Domingo verzocht om afgifte van een machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) voor verblijf bij haar partner de heer (hierna: referent). Verweerder heeft bij beschikking van 14 juni 2005, verzonden op 15 juni 2005, afwijzend op de aanvraag beslist.

1.2. Eiseres heeft daartegen op 13 juli 2005 bezwaar gemaakt. Nadat referent op 29 november 2005 door de ambtelijke commissie is gehoord, heeft verweerder bij beschikking van 6 januari 2006 het bezwaar ongegrond verklaard.

1.3. Bij beroepsschrift van 3 februari 2006 heeft eiseres tegen de hiervoor genoemde beschikking beroep ingesteld bij de rechtbank.

1.4. Bij brief van 7 juni 2006 heeft verweerder aan de gemachtigde van eiseres bericht dat de beschikking van 6 januari 2006 is ingetrokken. De gemachtigde van eiseres heeft bij brief van 9 juni 2006 het beroepsschrift ingetrokken.

1.5. Op 19 september 2006 is referent in het bijzijn van de gemachtigde van eiseres door de ambtelijke commissie gehoord. Bij beschikking van 9 oktober 2006 heeft verweerder het bezwaarschrift van 15 juli 2005 wederom ongegrond verklaard.

1.6. Bij beroepsschrift van 7 november 2006 heeft eiseres tegen de hiervoor genoemde

Zaaknummer: Awb 06/54435

blad 2

beschikking beroep ingesteld bij de rechtbank. Bij brief van 5 januari 2007 zijn de gronden van het beroep ingediend.

1.7. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan referent toegezonden en hem in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.8. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 10 april 2007. Eiseres heeft zich aldaar doen vertegenwoordigen door haar gemachtigde en referent. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Verweerder heeft het bestreden besluit van 9 oktober 2006 als volgt gemotiveerd. De ongehuwde burgerlijke staat van eiseres is tot op heden niet door middel van officiële gelegaliseerde documenten aangetoond. Voorts beschikt referent niet over voldoende middelen van bestaan, nu hij geen netto-inkomen heeft dat ten minste gelijk is aan 120 procent van het minimumloon. De reiskosten die referent elke maand van zijn collega's ontvangt, worden ingevolge hoofdstuk B1/2.2.3.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) niet als bestanddeel van middelen van bestaan aangemerkt. De reiskosten worden buiten beschouwing gelaten bij de vraag of aan het middelenvereiste is voldaan. Het inkomen dat op de door referent overgelegde loonstrook van november 2005 is vermeld, is gelet op de toepasselijke gezinsnorm niet voldoende. Verder is geen sprake van een duurzame en exclusieve relatie als bedoeld in hoofdstuk B1/4.2 Vc 2000. Referent heeft over zijn relatie met eiseres geen dan wel nauwelijks concrete en gedetailleerde informatie kunnen verstrekken, terwijl dit in alle redelijkheid van hem had mogen worden verwacht. De door referent tijdens de hoorzitting van 19 september 2006 aangevoerde redenen voor het feit dat hij niets dan wel zeer weinig kan vertellen over zijn relatie zijn niet verschoonbaar. Referent heeft op de aan hem toegezonden vragenlijst geen antwoord gegeven op vraag hoe de relatie met eiseres wordt onderhouden. Daarnaast heeft de referent zijn stelling dat hij met eiseres via de telefoon het contact onderhoudt niet door middel van objectief verifieerbare bescheiden aangetoond. Referent heeft tijdens de hoorzitting van 19 september 2006 aangegeven dat hij af en toe met eiseres telefonisch contact heeft onderhouden. Verder heeft referent nagenoeg geen enkel bewijs om aan te tonen dat er sprake is van een duurzame en exclusieve relatie. Tevens is referent niet in staat gebleken exacte gegevens te verstrekken over de kinderen van eiseres. De verklaring die referent tijdens de hoorzitting van 19 september 2006 heeft gegeven is niet overtuigend. Bovendien komt de verklaring van referent niet overeen met de verklaring die eiseres daaromtrent tegenover de ambassade heeft afgelegd. Voorts is referent niet in staat antwoord te geven op de vraag wie de natuurlijke vader of moeder van de kinderen is en evenmin hun geboortedata en adressen. Evenmin heeft referent concreet kunnen aangeven in welke periode eiseres in Nederland heeft verbleven. Ook heeft hij niet nauwkeurig kunnen aangegeven wanneer hij eiseres heeft ontmoet. Van referent mag worden verwacht dat hij met betrekking tot eiseres en zijn relatie met haar nauwkeurige en gedetailleerde informatie kan geven. Tot slot is van strijd met artikel 8 van het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) geen sprake, nu niet is aangetoond dat tussen eiseres en referent sprake is

Zaaknummer: Awb 06/54435

blad 3

van familie- of gezinsleven.

2.2. Eiseres stelt zich op het standpunt dat referent aan de inkomensnorm voldoet. Voorts meent zij dat de vaststelling van het normbedrag op 120 procent van het bijstandsniveau voor een gezin een discriminerende bepaling is. Eiseres acht de bepaling in strijd met het gelijkheidsbeginsel, artikel 1 van de Grondwet en artikel 8 EVRM. Verder kan zij zich niet verenigen met het standpunt van verweerder dat geen sprake is van een duurzame en exclusieve relatie met referent. Referent heeft in een bijgaand schrijven proberen aan te geven hoe zijn relatie met eiseres is. Zij stelt dat referent tot aan de hoorzitting nooit de mogelijkheid heeft gekregen de niet beantwoorde vragen alsnog te beantwoorden. Referent heeft regelmatig telefonisch contact met eiseres en de telefoon is het enige communicatiemiddel. Eiseres meent dat als verweerder de verklaring van referent niet afdoende vond, hij referent tijdens de hoorzitting de mogelijkheid had moeten geven zijn verklaring met objectief verifieerbare documenten te onderbouwen. Nu verweerder dit heeft nagelaten, kan eiseres niet meer worden tegengeworpen dat de verklaring van referent niet met objectief verifieerbare bescheiden is onderbouwd. Bovendien kan niet worden verwacht dat zij een duurzame en exclusieve relatie met referent onderhoudt, nu zij in afwachting van de beslissing op de mvv-aanvraag in het buitenland verblijft. Verder meent eiseres dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het feit dat er een taalbarrière is. Tevens kan eiseres zich niet verenigen met het standpunt van verweerder dat zij de duurzame en exclusieve relatie niet met objectieve stukken heeft aangetoond. Het is niet redelijk van eiseres te verlangen dat zij in het verleden een relatie met referent had en met hem samenwoonde. Daarnaast is eiseres van mening dat de bestreden beschikking onzorgvuldig is voorbereid omdat niet is gebleken dat zij en referent in de gelegenheid zijn gesteld een relatieverklaring te ondertekenen. Eveneens is eiseres van mening dat uit de brief van referent bij de vragenlijst van 26 april 2005 blijkt dat zij en referent ruim drie maanden bij elkaar hebben gewoond. Daaruit blijkt de intentie van eiseres en referent om een duurzame en exclusieve relatie met elkaar te onderhouden. Ook kan van eiseres gelet op het feit dat zij in de Dominicaanse Republiek verblijft niet worden verlangd dat zij meer foto's overlegt. Op grond van het voorgaande is eiseres van mening dat de bestreden beschikking in strijd is met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, te weten het motiveringsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.

Beoordeling van het beroep

2.3. Nu eiseres met de aanvraag om verlening van een mvv verblijf hier te lande beoogt van langer dan drie maanden, dient deze aanvraag te worden getoetst aan de voorwaarden die door de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister van Justitie, daarvoor de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, worden gesteld met het oog op het verlenen van de verblijfsvergunning regulier onder de beperking verband houdende met het door eiseres beoogde verblijfsdoel.

2.4. De verblijfsvergunning regulier, zoals bedoeld in artikel 14 Vw 2000, kan worden afgewezen op de gronden genoemd in artikel 16, eerste lid, Vw 2000. De bijzondere voorwaarden, waaronder een verblijfsvergunning onder de beperking verband houdende met het verblijfsdoel gezinsvorming wordt verleend, zijn nader uitgewerkt in hoofdstuk B2 van de Vc 2000.

2.5. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000, kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw 2000

Zaaknummer: Awb 06/54435

blad 4

worden afgewezen indien de vreemdeling niet zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan dan wel, indien de persoon bij de vreemdeling wil verblijven, niet zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan.

2.6. Ingevolge artikel 16, tweede lid, Vw 2000 kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld over de toepassing van de gronden, bedoeld in het eerste lid. Deze regels zijn onder meer neergelegd in artikel 3.22 Vb 2000 en artikel 3.74 Vb 2000.

2.7. Ingevolge artikel 3.22, eerste lid, aanhef en onder a, Vb 2000 wordt de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 3.13, eerste lid, verleend, indien de hoofdpersoon duurzaam en zelfstandig beschikt over een netto-inkomen als bedoeld in artikel 3.74, aanhef en onder a, Vb 2000. Ingevolge het tweede lid van artikel 3.22 Vb 2000 wordt ingeval van gezinsvorming de verblijfsvergunning, in afwijking van het eerste lid, verleend indien de hoofdpersoon duurzaam en zelfstandig beschikt over een netto-inkomen dat ten minste gelijk is aan 120 procent van het minimumloon, bedoeld in artikel 8, eerste lid, onder a, en artikel 14 van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag, met inbegrip van de vakantiebijslag, bedoeld in artikel 15 van die wet.

2.8. In artikel 3.74, aanhef en onder a tot en met d, Vb 2000 is vermeld wanneer de in artikel 16, eerste lid, onder c, Vw 2000 van de Wet bedoelde middelen van bestaan voldoende zijn.

2.9. In hoofdstuk B1/2.2.3 van de Vc 2000 is als beleidsregel neergelegd dat de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd wordt afgewezen indien de vreemdeling dan wel degene bij wie hij in Nederland wil verblijven niet zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan.

2.10. In geding is allereerst of referent voldoet aan het middelenvereiste als neergelegd in artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000. In dit kader dient de vraag te worden beantwoord of referent op het moment van de aanvraag - te weten 13 januari 2005 - dan wel het moment van het nemen van de (nieuwe) bestreden beschikking - zijnde 9 oktober 2006 - dan wel op enig tussenliggend moment heeft voldaan aan het vereiste dat hij zelfstandig en duurzaam dient te beschikken over voldoende middelen van bestaan.

2.11. De rechtbank stelt vast dat referent op het moment van de aanvraag, zijnde 13 januari 2005, werkzaam was en ten tijde van het nemen van de bestreden beschikking werkzaam is als beitsers bij het bedrijf ' . Uit de arbeidsovereenkomst van 14 december 2000 blijkt dat referent een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd, ingegaan op 1 januari 2001, heeft. Uit een door referent overgelegde werkgeversverklaring van 2 mei 2005 blijkt dat hij een netto-inkomen verwerft van € 1214,- per maand, exclusief vakantiegeld. Voorts blijkt uit de loonspecificaties over de maanden februari, maart, april, mei en juni 2005 dat referent een netto-inkomen heeft van respectievelijk € 1360,97, € 1317,70, € 1315,12, € 1304,45 en € 1276,51 per maand, exclusief vakantiegeld. Verder blijkt uit een door referent overgelegde werkgeversverklaring van 30 augustus 2006 dat referent een netto-inkomen genereert van € 1270,80 per maand, exclusief vakantiegeld. Uit de loonspecificaties over de maanden juni, juli en augustus 2006 blijkt dat hij een netto-inkomen geniet van respectievelijk € 1338,43, € 1264,73 en € 1317,37 per maand, exclusief vakantiegeld.

Zaaknummer: Awb 06/54435

blad 5

De rechtbank is met verweerder van oordeel dat referent in de ter beoordeling staande periode door de verdiensten van de arbeidsovereenkomst wel duurzaam en zelfstandig over middelen van bestaan heeft beschikt. Dat kan referent echter niet baten, reeds niet nu de middelen van bestaan uit vorengenoemd dienstverband, gelet op de door referent overgelegde loonspecificaties waaruit blijkt dat bij het netto-inkomen de reiskosten zijn inbegrepen, door verweerder op goede gronden niet als voldoende zijn aangemerkt. Eiseres heeft aangevoerd dat referent wel over voldoende middelen van bestaan beschikt, nu hij een reisvergoeding krijgt van collega's die elke dag met hem meerijden naar zijn werk. De rechtbank overweegt in dezen dat in hoofdstuk B1/2.2.3.1 van de Vc 2000, voor zover hier van belang, staat vermeld dat reiskosten niet als bestanddeel van de middelen van bestaan worden aangemerkt. Op grond van het voorgaande overweegt de rechtbank met verweerder dat de door referent ontvangen reiskosten van zowel zijn werkgever als zijn collega's bij de vraag of aan het middelenvereiste wordt voldaan, buiten beschouwing worden gelaten.

Voorts heeft eiseres betoogd dat de vaststelling van het normbedrag op 120 procent van het bijstandsniveau voor een gezin een discriminerende bepaling is. In dit verband is namens eiseres ter zitting naar voren gebracht dat de hogere inkomensnorm in strijd is met artikel 1 van de Grondwet. De rechtbank overweegt dienaangaande als volgt.

De rechtbank stelt allereerst vast dat de inkomensnorm, als neergelegd in artikel 3.22 Vb 2000, per 1 november 2004 is opgetrokken naar 120 procent van het minimumloon. Zij verwijst in dit verband naar de Nota van Toelichting behorende bij het Besluit van 29 september 2004, waarbij artikel 3.22 van het Vb 2000 is gewijzigd. Daarin is, voor zover hier relevant, het volgende opgenomen:

“Voorheen werd bij de beoordeling van de hoogte van het inkomen aangesloten bij de bijstandsnorm voor echtparen en gezinnen in de Algemene bijstandswet (Abw). Dat bedrag is gelijk aan het netto minimumloon met inbegrip van de netto vakantieaanspraak zoals dat was gedefinieerd in de Algemene bijstandswet. De achterliggende gedachte was dat een bijstandsuitkering bij een inkomen van dat niveau niet mogelijk is. Dat gaat er echter aan voorbij dat een dergelijk inkomen wel een beroep mogelijk maakt op diverse andere inkomensafhankelijke regelingen die uit de algemene middelen worden gefinancierd en deel uitmaken van het gehele Nederlandse stelsel van sociale bijstand. Daarbij wordt onder meer gewezen op individuele en categoriale bijzondere bijstand, op kwijscheldingen van heffingen door gemeenten en waterschappen en op inkomensondersteunende maatregelen die de gemeenten op eigen initiatief hebben ontwikkeld in het kader van het gemeentelijke minimabeleid.”

“Een inkomen ter hoogte van de bijstandsnorm waarmee wel de algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan kunnen worden voldaan, waarborgt dus niet dat de betrokkenen geen beroep doen of kunnen doen op uit de algemeen gefinancierde inkomensafhankelijke regelingen. Daarom wordt een inkomen bij gezinsvorming voortaan als voldoende aangemerkt, als dat inkomen ten minste gelijk is aan 120% van het wettelijk minimumloon. Op dat inkomensniveau worden de meeste aanvullende inkomensafhankelijke regelingen afgebouwd.”

Gelet op de hierboven genoemde ratio is de rechtbank, anders dan eiseres heeft betoogd, van oordeel dat artikel 1 van de Grondwet niet aan de hogere inkomensnorm in de weg staat. Met de hogere inkomensnorm wordt, zoals verweerder terecht heeft gesteld, gewaarborgd dat geen beroep wordt gedaan op de algemene middelen. Naar het oordeel van de rechtbank is de

Zaaknummer: Awb 06/54435

blad 6

hogere inkomensnorm niet onredelijk. De stelling van referent dat hij ten opzichte van rijkere mensen wordt achtergesteld kan hier niet aan afdoen. De rechtbank overweegt daartoe dat, zoals verweerder terecht heeft opgemerkt, referent hierin niet verschilt van anderen die eveneens niet aan het middelenvereiste (kunnen) voldoen.

2.12. Vervolgens dient de vraag te worden beantwoord of eiseres voldoet aan de voorwaarden, neergelegd in de artikelen 3.13 en 3.14 van het Vb 2000.

2.13. In artikel 3.14 van het Vb 2000, gelezen in verbinding met artikel 3.13 van het Vb 2000, geldt als één van de voorwaarden om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd dat de vreemdeling ongehuwd moet zijn. Voorts volgt uit hoofdstuk B2/4.5 van de Vc 2000 dat de (ongehuwde) burgerlijke staat dient te worden aangetoond met officiële gelegaliseerde bescheiden.

2.14. De rechtbank overweegt dat eiseres bij brief van 20 september 2006 weliswaar een ongehuwd verklaring heeft gevoegd, doch dat - daargelaten dat de ongehuwd verklaring te oud is - hieraan niet die waarde kan worden gehecht die eiseres daaraan toegekend wenst te zien. Zij acht daartoe van belang dat geen originele ongehuwd verklaring is overgelegd. Daarnaast is genoemde verklaring evenmin vertaald. Hiermee voldoet eiseres naar het oordeel van de rechtbank niet aan de gestelde voorwaarde, waaraan moet zijn voldaan voor verblijf bij partner. Het is haar niet gebleken dat eiseres onder één van de uitzonderingen valt, zoals genoemd in hoofdstuk B2/12 van de Vc 2000.

2.15. Voorts geldt ingevolge hoofdstuk B1/4.2 van de Vc 2000 dat de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd niet op grond van een relatie wordt verleend, indien de vreemdeling niet een duurzame en exclusieve relatie onderhoudt met de in Nederland gevestigde persoon.

2.16. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat geen sprake is van een duurzame en exclusieve relatie tussen eiseres en referent, nu referent geen gedetailleerde informatie over zijn relatie met eiseres naar voren heeft gebracht. Zij verwijst daarbij naar wat verweerder daarover in de bestreden beschikking heeft overwogen en verenigt zich daarmee. In dit verband overweegt de rechtbank nog als volgt. Eiseres heeft aangevoerd dat referent niet in de gelegenheid is gesteld alsnog vragen te beantwoorden waarop hij destijds schriftelijk geen antwoord heeft kunnen geven. Zij heeft in dit verband gesteld dat referent bij de hoorzitting alsnog heeft aangegeven dat hij regelmatig telefonisch contact met haar heeft onderhouden. De rechtbank overweegt in dezen dat de omstandigheid dat referent tijdens de hoorzitting heeft aangegeven telefonisch contact met eiseres te onderhouden, niet leidt tot het oordeel dat daarmee moet worden aangenomen dat wel sprake is van een exclusieve en duurzame relatie. Voor de stelling dat referent de vragen op de vragenlijst niet goed heeft begrepen geldt dit eveneens. De rechtbank neemt daarbij in aanmerking dat van referent in alle redelijkheid had mogen worden verwacht dat hij al in een eerder stadium volledig antwoord had kunnen geven op de in de vragenlijst gestelde vragen. Het ligt immers op de weg van referent om gedetailleerde en volledige informatie met betrekking tot zijn relatie met eiseres naar voren te brengen. Naar het oordeel van de rechtbank heeft referent geen, althans onvoldoende omstandigheden naar voren gebracht waaruit blijkt dat hij daartoe niet in staat zou zijn geweest. De ter zitting ingenomen stelling dat referent meer tijd nodig heeft om de relatie met eiseres aan te tonen deelt de rechtbank niet. Immers, referent heeft gedurende de procedure en tijdens de hoorzitting voldoende gelegenheid gehad om meer gedetailleerde en volledige informatie over zijn relatie met

Zaaknummer: Awb 06/54435

blad 7

eiseres naar voren te brengen. Daar komt bij dat uit de gedingstukken blijkt dat referent tot twee keer toe is gehoord, doch dat hij tijdens die gehoren weinig over zijn relatie met eiseres heeft kunnen vertellen. Ter zitting heeft verweerder meerdere punten genoemd, en de rechtbank kan zich daarin vinden, op grond waarvan wordt getwijfeld aan de exclusiviteit en duurzaamheid van de relatie tussen eiseres en referent. De door eiseres opgeworpen stelling dat vanwege de taalbarrière en familieomstandigheden geen gesprekken tussen haar en referent hebben plaatsgevonden acht de rechtbank een onvoldoende verklaring voor het feit dat referent niet meer over de relatie met eiseres weet te vertellen. De omstandigheid dat alleen referent is gehoord, leidt naar het oordeel van de rechtbank niet tot de conclusie dat verweerder zich niet terecht op het standpunt heeft gesteld dat geen sprake is van een duurzame en exclusieve relatie tussen referent en eiseres. Anders dan eiseres heeft aangevoerd kan naar het oordeel van de rechtbank, mede gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, derhalve niet worden gezegd dat de bestreden beschuldiging onzorgvuldig tot stand zou zijn gekomen.

2.17. Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eiseres niet voldoet aan de voorwaarden voor verlening van de gevraagde verblijfsvergunning.

2.18. Niet is gebleken van bijzondere omstandigheden op grond waarvan verweerder in het onderhavige geval ten gunste van eiseres van het ter zake gevoerde beleid had dienen af te wijken. Verweerder heeft zich derhalve in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiseres niet voor verlening van de gevraagde mvv in aanmerking komt.

2.19. Het beroep is derhalve ongegrond.

2.20. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

3. Bestissing

- De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. R.L. Vučan, rechter, en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. E.A. Ruiter als griffier op 16 mei 2007.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: **22 MEI 2007**

VOLGAFSCHRIFT CONFORM DE GRIFFIER
VAN DE RECHTBANK
TE 'S-GRAVENHAGE

SPIJKSTRA**advocatenkantoor**

Stationsweg 94, 9201 GR Drachten.

tel. (0512) 58 30 70, fax (0512) 58 30 77, mobiel 06 12 99 74 49

e-mail: mr.w.spijkstra@wxs.nl

Per telefax 070-3651380
en per post

Afdeling Bestuursrechtspraak
Raad van State
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's - Gravenhage

RAAD VAN STATE	
3708	INGEKOMEN
8	19 JUN 2007
ZAAKNR. 200704235	
AAN: P.W. DE Bont	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Drachten, 19 juni 2007

Inzake : /Staat
Dossiernr. : 2005.033
Uw. Ref. :

Geachte Heer, Mevrouw,

In bovenvermelde zaak doe ik u bijgaand toekomen een appelschrift d.d heden en de uitspraak in beroep d.d. 16 mei 2007

Hoogachtend,

Mr. W. Spijkstra

Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat in het betreffend geval door onze beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar wordt uitgekeerd.

Stichting Beheer Derdengelden: Advocatenkantoor Spijkstra, rekeningnummer 29.35.62.164, RTW nr. NL 1074.00.704.B.01

SPIJKSTRA**advocatenkantoor**

Stationsweg 94, 9201 GR Drachten
 tel. (0512) 58 30 70, fax (0512) 58 30 77, mobiel 06 12 99 74 49
 e-mail: ru.w.spijkstra@wxs.nl

Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State
Zaaknummer:

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
19 JUN 2007	
ZAAKNR.	200704235
AAN:	P.W. De Rom
BEHANDELD: DD:	PAR:

Appelschrift

Inzake:

Geboren op

van Venezolaanse nationaliteit

Appellante

Verblijvende te Dominicaanse republiek, te dezer zake uitdrukkelijk woonplaats kiezende te 9201 GR Drachten aan de Stationsweg nr. 94, ten kantore van Mr. W. Spijkstra, advocaat en procureur;
 Advocaat, Mr. W. Spijkstra, kantoorhoudende te 9201 GR Drachten aan de Stationsweg 94, die hierbij verklaart door appellante bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot indiening van dit appelschrift.

Contra:

De Minister van Buitenlandse Zaken
Verweerder

Gemachtigde: Mr. N. El Aidi, gemachtigde te departemente.

Achtergronden

1.

Appellante komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank te Den Haag (nevenzittingsplaats Groningen van 16 mei 2007, verzonden op 22 mei 2007 (prod.1), ontvangen op 23 mei 2007, in welke zaak de rechtbank haar op 7 november 2006 ingesteld beroep tegen de beschikking van de Minister van Buitenlandse Zaken d.d. 9 oktober 2006, kenmerk IND, 9811.16.6065 ongegrond heeft verklaard.

Procedure

2.

SPIJKSTRA**advocatenkantoor**

Stationsweg 94, 9201 GR Drachten

tel. (0512) 58 30 70, fax (0512) 58 30 77, mobiel 06 12 99 74 49

e-mail: mr.w.spijkstra@wxs.nl

Appellante heeft op 13 januari 2005 bij de Nederlandse Vertegenwoordiging te Santa Domingo verzocht om afgifte van een machtiging voorlopig verblijf voor verblijf bij haar partner de heer . Verweerder heeft bij beschikking van 14 juni 2005, verzonden op 15 juni 2005, afwijzend op de aanvraag beslist. Appellante heeft daartegen op 13 juli 2005 bezwaar aangetekend. Nadat de heer op 29 november 2005 door de ambtelijke commissie is gehoord, heeft verweerder bij beschikking van 6 januari 2006 het bezwaar ongegrond verklaard. Bij beroepschrift van 3 februari 2006 heeft appellante tegen deze beslissing beroep ingesteld bij de rechtbank. Bij brief van 7 juni 2006 heeft verweerder de beschikking van 6 januari 2006 ingetrokken. Het beroep van 3 februari 2006 is bij brief van 9 juni 2006 ingetrokken. Op 19 september 2006 is de heer opnieuw door de ambtelijke commissie gehoord. Bij beschikking van 9 oktober 2006 heeft verweerder het bezwaarschrift 15 juli 2005 wederom ongegrond verklaard. Bij beroepschrift van 7 november 2006 heeft appellante tegen de beslissing beroep ingesteld bij de rechtbank het beroep . Ter zitting van 10 april 2007 is het beroep behandeld.

3.

Grief I:

Ten onrechte heeft de Rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen in haar uitspraak van 16 mei 2007, pagina 5, 3^e en 4 alinea, het volgende overwogen:

“

De rechtbank stelt allereerst vast dat de inkomensnorm, als neergelegd in artikel 3.22 Vb 2000, per 1 november 2000 is opgetrokken naar 120 procent van het minimumloon. Zij verwijst in dit verband naar de Nota van Toelichting behorende bij het Besluit van 29 september 2004, waarbij artikel 3.22 van het Vb 2000 is gewijzigd. Daarin is , voorzover relevant , het volgende opgenomen:

“Voorheen werd bij beoordeling van de hoogte van het inkomen aangesloten bij de bijstandnorm voor echtparen en gezinnen in de Algemene bijstandswet (Awb) Dat bedrag is gelijk aan het netto minimumloon met inbegrip van de netto vakantieaanspraak zoals dat was gedefinieerd in het Algemene bijstandswet . De achterliggende gedachte was dat een bijstandsuitkering bij een inkomen van dat niveau niet mogelijk is. Dat gaat echter aan voorbij dat een dergelijk inkomen wel een beroep mogelijk maakt op diverse ander inkomensafhankelijke regelingen die uit de algemene middelen worden gefinancierd en deel uitmaken van het gehele Nederlandse stelsel van sociale bijstand. Daarbij wordt onder meer gewezen op individuele en categoriale bijzondere bijstand , op kwijtscheldingen van heffingen door de gemeenten en waterschappen en op inkomensondersteunende maatregelen die de gemeenten op eigen initiatief hebben ontwikkeld in het kader van het gemeentelijke minimabeleid”

Toelichting.

4.

Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat in het betreffend geval door onze beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar wordt uitgekeerd.

Stichting Beheer Derdengelden: Advocatenkantoor Spijkstra, rekeningnummer 29.35.62.164, BTW nr. NL 1074.00.704.B.01

SPIJKSTRA

advocatenkantoor

Stationsweg 94, 9201 GR Drachten
tel. (0512) 38 30 70, fax (0512) 38 30 77, mobiel 06 12 99 74 49
e-mail: mr.w.spijkstra@wxs.nl

Appellante is van oordeel dat bovengenoemde uitspraak d.d. 16 mei 2007 in strijd is met het recht met name artikel 1 van de Grondwet en artikel 8 EVRM. In haar beroepschrift heeft appellante hieromtrent het volgende naar voren gebracht:

7

Eiseres is van mening dat de vaststelling van het normbedrag op 120% van het bijstands niveau voor een gezin een discriminerende bepaling is. Deze bepaling is naar mening van eiseres ingesteld om een hoge immigratie te voorkomen. Immers de hoogte van de bijstand voor een gezin is voldoende om een gezin een fatsoenlijk inkomen te geven. De heer Veenstra wordt ten opzicht van rijkere mannen of vrouwen die een partner naar Nederland willen laten komen gediscrimineerd. Eiseres is dan ook van mening dat deze bepaling in strijd is met het gelijkheidsbeginsel, artikel 1 van de Grondwet, en artikel 8 EVRM

Appellante is van mening dat de rechtbank ten onrechte het bovengestelde heeft getoetst aan de Nota van toelichting behorende bij het Besluit van 29 september 2004, waarbij artikel 3.22 van het Vb 2000 is gewijzigd en nagelaten heeft artikel 3.22 van het Vb 2000 te toetsten aan artikel 1 van de Grondwet en artikel 8 EVRM. Het besluit en de Nota van toelichting kunnen mogelijk strijdig zijn met artikel 1 van de Grondwet en artikel 8 EVRM.

Daarbij is appellante van mening dat het recht op gezinsleven niet kan worden beperkt door de hoogte van het inkomen, met name door een inkomen dat hoger is dan het bestaansminimum voor een gezin. Daarbij wordt in de Nota van Toelichting naar voren gebracht dat mensen met een inkomen tussen de 100 procent en 120 procent van het bestaansminimum mogelijk gebruik kunnen maken van inkomensafhankelijke regelingen die uit de algemene middelen worden gefinancierd en deel uitmaken van het gehele Nederlandse van Sociale bijstand. Dat de mogelijkheid bestaat wil nog niet zeggen dat appellante daar gebruik van maakt. Appellante is van mening dat inkomensafhankelijke regelingen minder dan 20 procent van het minimumloon opbrengt zodat de inkomenseis op 1 november 2004 met 20 procent te verhogen een discriminerende regel is. Daarbij is opmerkelijk is dat de heer over zijn (te lage) belastbare inkomen ad € 24.000,- € 5600 belasting moet betalen.

Appellante verzoekt Uw afdeling, op grond van bovenstaande grief, de uitspraak van de Rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen, d.d. 16 mei 2007 te vernietigen en het beroep van appellante van 7 november 2006 tegen de beschikking van verweerder d.d. 9 oktober 2006 alsnog gegrond te verklaren, met veroordeling van verweerder in de kosten in beide instanties.

Conclusie

Appellante concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak van de Rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen d.d. 16 mei 2007, registratienummer AWB 06/54435 en gegrond verklaring van het door appellante op 7 november 2006 ingestelde beroep tegen het besluit van de Minister van buitenlandse zaken d.d. 9

SPIJKSTRA**advocatenkantoor**

Stationsweg 94, 9201 GR Drachten
tel. (0512) 58 30 70, fax (0512) 58 30 77, mobiel 06 12 99 74 49
e-mail: mr.w.spijkstra@wxs.nl

oktober 2006 strekkende tot afwijzing van appellante 's verzoek d.d 13 januari 2005
om verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf

Drachten, 19 juni 2007

Mr. W. Spijkstra